

ти отказахъ злато, давамъ ти сърдцето си. Удари, както удари Цезаря; защото знамъ, че когато го мразяше най-много, въ същото врѣме ти го обичаше повече, отъ колкото обичаше Кассия.

Брутъ. Скрый ножа си. Сърди са колкото щещъ, напълно си свободенъ; прави що щещъ, безчестието ще бжде Подигравка. О, Кассие, ти си впрегнхъ съ едно агне, което търпи гнѣва толкозъ, колкото кремъка—огня, който кремъкъ като са сѣене, пуца изведнѣжъ искра, но този часъ истива пакъ.

Кассий. Доживѣлъ ли е Кассий да бжде само за смѣхъ и подигравка на своя Брутъ, когато скръбъ и буйна кръвъ го мжчѣхъ?

Брутъ. Когато азъ казахъ това и моята кръвъ бѣше кипнѣла.

Кассий. Признавашъ ли са до толкозъ? Дай ми ржката си?

Брутъ. И сърдцето си.

Кассий. О, Бруте! —

Брутъ. Що има?

Кассий. Нѣмашъ ли до толкозъ любовъ къмъ мене да претърпявашъ буйността ми, която съмъ наслѣдилъ отъ майка си и която ма прави да са забравямъ?

Брутъ. Естъ, Кассие, и отъ тугъ на татѣхъ когато си въ буйна препиря съ твоя Брутъ, той ще предполага че то майка му е която гълчи и ще та оставя въ покой.

(Гълчава вѣнъ)

Поета. (внѣ) Пуснете ма да влѣза да видѣжъ въводи-тъ; трѣбва да има нѣщо по между имъ, не е работа да са оставятъ сами.

Луций. (внѣ) Не бива да влизашъ при тѣхъ.

Поета. (внѣ) Нищо друго освѣнъ смъртъ може да ма въспре.